

ROK 2024 OČAMI OŠETROVATELKY

Hospic nie je len také obyčajné slovo. Keď prekročím prah hospicu, stávam sa členkou interdisciplinárneho tímu. Každý z nás má svoje miesto a má ten najvyšší cieľ: **zmierňovať utrpenie pacienta s udrzaním čo najvyššej možnej kvality života pacienta** ...až do jeho posledných chvíľ. Som za náš tím naozaj vďačná. Hospic je pre mňa miestom pokoja, paradoxne v blízkosti konca života. Toto prostredie ma neustále vyzýva preskúmať moje životné priority a ovplyvňuje moje nazeranie sa na svet.

V hospici máme chvíle, kedy stačí ticho, pár slov, či dotykov. Chvíle, kedy som strávila pri lôžku mladého pacienta spolu s jeho mamičkou takmer celú nočnú službu až do skorého rána, kedy opustil tento svet. Celý čas mi pani rozprávala o minulosti, spomínala, prihovárala sa synovi, hladila ho. Po pár dňoch zdravotná sestra, ktorá vtedy so mnou slúžila povedala, že to bude pre ňu spomienková a jedna z najkrajších služieb.

Svoje posledné dni u nás strávila aj moja spolužiačka. Bola to pre mňa naozaj výzva – čo sa bude diať, keď prvýkrát otvorím dvere na izbu, kde ležala? O čom budeme hovoriť? Bude mať vôbec chuť vidieť ma, rozprávať sa

so mnou, dať sa mi umyť, očesať...? Bolo to však úplne naopak, od prvej chvíle to bol náš spoločný a krásny čas. Vždy po službe sa ma pýtala – kedy sa znova uvidíme. Príbehov z hospicu je naozaj veľa, no chcela by som vám povedať ešte jeden...

U môjho ocka prepukla choroba. Behom piatich mesiacov hospitalizácie v nemocniciach, diagnostiky, terapie, starostlivosti v domácom prostredí aj zariadení sociálnych služieb... slovo **hospic** bolo pre nás doma množstvo nezodpovedaných otáznikov.

Teraz už viem, že slovo hospic nie je len také obyčajné slovo. Je to nebo, láska, ľudskosť, odborná starostlivosť, pochopenie i empatia.

Jana Kocanová

Prídem do izby pacienta

Pacientka: Vy ste dnes smutná. Ja v autenticke: Áno, to nič, aj smútok k nám ľuďom patrí.

Pacientka: Neuveríte, ja som sa včera aj za Vás modlila.

Obe: úsmev na tvári

